

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Navis trade s. r. o.**, se sídlem Praha 9, Chotěšovská 680/1, IČ: 014 44 115, zastoupený JUDr. Josefem Moravcem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 7. 2014, č. j.: ČOI 74313/14/O100/1000/14/Ad/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát (dále jen „žalovaná“) zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a Hl. města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 6. 2014, č. j.: 10/1353/13/34. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně žalobci uložil pokutu ve výši 15 000 Kč za spáchání správního deliktu dle 24 odst. 7 písm. i) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele pro porušení § 13 téhož zákona, neboť při kontrole internetových stránek www.mobiltel.cz (internetové stránky staženy a zálohovány dne 23. 7. 2013) bylo zjištěno, že v části „Obchodní podmínky“ v bodě „III. Reklamacie“ je uvedeno: „5. Kupující je spolu s reklamací či oznámením povinen předat prodávajícímu rovněž záruční list zboží, doklad o zakoupení zboží a zakoupené zboží. Neúplné nebo měněné doklady jsou neplatné a prodávající je z tohoto důvodu reklamaci či oznámení zamítnout. (...) 11. Pokud je zjištěno mechanické poškození obalu výrobku, je kupující povinen vyhotovit záznam o poškození za přítomnosti dopravce. Odpovědnost za poškození v průběhu přepravy nese dopravce, jelikož veškeré zboží je pojištěno (...)“. Výše uvedené informace nejsou řádné, jelikož omezují spotřebitele v uplatnění práv z odpovědnosti za vady a neopírají se o žádný právní předpis.

Žalobce předně uvádí, že obsah svých obchodních podmínek nikdy nečinil sporným, ovšem nesouhlasí se závěry žalované, že rozhodným textem bodu III odst. 5 obchodních podmínek byla omezena práva spotřebitelů. Žalobce zdůrazňuje, že právní řád nikde nevymezuje, jakým způsobem má prodávající poučit kupujícího o způsobu reklamace; přitom je nepochybné, že poučení kupujících včetně určení povinného postupu je potřebné. Žalobce je přesvědčen, že výslovný požadavek na předložení záručního listu a dokladu o zakoupení zboží spotřebitele neomezuje, neboť s jejich nepředložením nespojuje automatické zamítnutí reklamace. Žalobce pouze vycházel ze své obvyklé praxe, neboť zákazníci uvedené doklady ve většině případů předkládají bez jakékoliv výzvy. Žalovaná proto nesprávně posoudila znění obchodních podmínek jako nepřiměřenou odchylku v neprospěch spotřebitele ve smyslu § 55 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „starý občanský zákoník“).

Žalovaná se rovněž dle žalobce nevypořádala s obsahem konceptu tzv. průměrného spotřebitele, jak vyplývá z práva Evropské unie, a trvala na své argumentaci, že spotřebitel by mohl být v důsledku znění obchodních podmínek odrazen od uplatnění reklamace. Žalobce s tímto tvrzením nesouhlasí, neboť spotřebitelé nakupující u žalobce musejí být minimálně schopni ovládat internet, a proto nelze čekat, že by nebyli schopni reklamaci provést. Podle podobné logiky by bylo možné považovat za omezující i ustanovení, že reklamaci je třeba učinit poštou, osobně, telefonicky nebo elektronicky, neboť i takové ustanovení by mohlo některé spotřebitele od reklamace odradit.

Stejně tak žalobce nesouhlasí se závěrem žalované, že zněním čl. III odst. 11 obchodních podmínek přenesl odpovědnost za poškození obalu na dopravce. Předně zdůrazňuje, že nespojuje s předložením či nepředložením záznamu o poškození obalu žádné následky a dále že ujednání obchodních podmínek je z hlediska reklamace zcela nerozhodné, neboť i reklamace vadného obalu je reklamací zboží, a proto se na ni vztahují obecná ustanovení čl. III obchodních podmínek. Žalovaná se přitom nevypořádala s argumentací žalobce, že s nepředložením záznamu o poškození obalu nejsou spojeny žádné následky a je zcela na spotřebiteli, jak vznik vady zboží prokáže.

Ohledně argumentu žalované, že údaj, podle něhož za poškození zásilky odpovídá dopravce, je nepravdivý, žalobce namítá, že se jedná o nový argument, který jde nad rámec odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce je však přesvědčen, že odvolací orgán nemůže dotvářet nové důvody pro potvrzení závěru správního orgánu I. stupně. Nadto se jedná o nepochopení celého textu, neboť sdělení, že za poškození při přepravě odpovídá dopravce, je pouze konstatování a nikoliv přesouvání odpovědnosti ze žalobce. Žalobce v odvolání naopak uvedl, že za vady obalu odpovídá svým zákazníkům sám. Tento závěr vynikne zejména při zdůraznění věty o pojištění nákladu. Je zřejmé, že zákazník s dopravcem žádnou smlouvu neuzavírá a jedná se o pojištění sjednané na základě dohody žalobce jako prodávajícího a dopravce, takže dopravce odpovídá žalobci a nikoliv jeho zákazníkům. Žalovaná proto pochybila, pokud z daného ustanovení dovodila porušení práv spotřebitelů, neboť žalobce reklamacím vyhovuje i v případě, že nepředložili zápis o škodě.

Žalobce rovněž uvádí, že podstatou ohrožovacího deliktu musí být reálné očekávání, že by k ohrožení zájmu společnosti na ochraně spotřebitelů mohlo dojít. Žalovaná však toto ohrožení presumuje, ačkoliv sama připouští, že neexistuje žádný spotřebitel, který by byl takto omezen. Z toho důvodu se uložená pokuta jeví jako nepřiměřeně přísná, neboť žalobce nikomu nezpůsobil žádnou újmu. Rovněž je třeba vzít v úvahu, že žalobce domnělé závadné znění svých podmínek upravil.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Pro případ, že soud neshledá žalobní námitky důvodné, žalobce žádá, aby soud od uložení pokuty upustil.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že žalobce obdobné námitky uvedl již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zároveň dodává, že v žádném právním předpise nelze najít oporu proto, aby žalobce určil spotřebiteli povinný postup při uplatnění reklamace, tedy povinnost předložit záruční list, doklad o zakoupení zboží a zakoupené zboží. Žalobce přitom své tvrzení, že reklamaci vyřídí i bez těchto dokladů, během správního řízení ničím nepodložil. I kdyby však žalobce tyto důkazy předložil, nemění to nic na závěru, že znění rozhodného textu v bodu III odst. 5 obchodních podmínek je způsobilé odradit spotřebitele od samotného uplatnění reklamace, pokud by např. ztratil záruční list. Od průměrného spotřebitele lze očekávat, že je právě natolik pozorný, aby si obchodní podmínky přečetl a řídil se jimi, proto je nutné, aby žalobce spotřebitele řádně informoval o jeho právech z vadného plnění. Uvedení povinnosti předložit dané doklady v obchodních podmínkách způsobilo faktické ztížení uplatnění práv z vadného plnění spotřebitele, a tedy ohrozilo zákonem chráněný zájem na poskytnutí pravdivé a řádné informace o uplatnění práva z vadného plnění.

Ohledně bodu III čl. 11 obchodních podmínek žalovaná dodává, že jeho znění nemá oporu v žádném právním předpise. Žalobce může spotřebiteli doporučit vyhotovení záznamu o poškození, avšak nemůže mu takovou povinnost uložit. Znění obchodních podmínek přitom nepodporuje žalobcovo tvrzení, že záznam o poškození není rozhodný z hlediska práv spotřebitele. K námitce uplatnění nového argumentu týkajícího se odpovědnosti dopravce za poškození zásilky žalovaná odkazuje na str. 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, podle něhož *„odpovědnost za poškození zboží v průběhu přepravy nese dopravce, ale pouze ve vztahu k účastníkovi řízení nikoliv ve vztahu ke spotřebiteli, kdy tato odpovědnost je stále na prodávajícím, jelikož dopravce se spotřebitelem nevstupuje do žádného smluvního vztahu“*. Rozhodný text v bodu III čl. 11 obchodních podmínek formulovaný příslušným způsobem je pro spotřebitele matoucí a nepravdivý. Žalovaná doplňuje, že ačkoliv jí nebyl znám žádný případ poškozeného spotřebitele, tato skutečnost nevylučuje, že takový spotřebitel existuje.

Žalovaná žádá, aby soud žalobu zamítl.

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Žalobcem navržené důkazy soud neprovedl, neboť tvoří součást správního spisu, z něhož soud vyšel při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 24 odst. 7 písm. i) zákona o ochraně spotřebitele se *„prodávající dopustí správního deliktu tím, že neinformuje spotřebitele podle § 13“*.

Ustanovení § 13 téhož zákona pak stanoví *„prodávající je povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, včetně podmínek uplatnění rozporu s kupní smlouvou spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit, a o provádění záručních oprav“*.

Žalobce pod bodem III odst. 5 obchodních podmínek v rozhodné době uvedl, že *„Kupující je spolu s reklamací či oznámením povinen předat prodávajícímu rovněž záruční list zboží, doklad o zakoupení zboží a zakoupené zboží. Neúplné nebo měněné doklady jsou neplatné a prodávající je z tohoto důvodu reklamací či oznámení zamítnout.“*

V daném případě není sporu o tom, že žalobce vystupoval v souladu s § 52 odst. 2 starého občanského zákoníku v režimu spotřebitelských smluv na straně dodavatele. Ačkoliv je občanské právo obecně založeno na principu autonomie vůle, podle něhož si smluvní strany mohou sjednat svá práva a povinnosti podle vlastního uvážení, jejich smluvní volnost je v případě spotřebitelských smluv omezena § 55 odst. 1 starého občanského zákoníku, který stanoví, že *„smluvní ujednání spotřebitelských smluv se nemohou odchýlit od zákona v neprospěch spotřebitele. Spotřebitel se zejména nemůže vzdát práv, které mu zákon poskytuje, nebo jinak zhoršit své smluvní postavení“*. Nejvyšší správní soud pak k tomuto ustanovení uvedl v rozsudku ze dne 22. 3. 2006, č. j. 3 As 60/2005-77, že *„institut tzv. spotřebitelských smluv byl do občanského zákoníku zařazen s účinností od 1. 1. 2001 novelou provedenou zákonem č. 367/2000 Sb. zejména jako reakce na požadavky vyplývající ze směrnic Evropských společenství. Motivem zavedení tohoto institutu byla snaha posílit právní postavení spotřebitele, přičemž se vychází ze zásady, že spotřebitel má vůči dodavateli slabší postavení. Nejedná se přitom o zvláštní smluvní typ na úrovni např. kupní smlouvy, nýbrž jde o zvláštní pododvětví občanského práva s omezením smluvní autonomie stran v zájmu ochrany slabší smluvní strany, tj. spotřebitele“*.

Z uvedeného vyplývá, že dodavatel nemůže se spotřebitelem sjednat omezení jeho práv, pokud takové omezení nestanoví zákon, a rovněž nemůže pozměnit zákonnou úpravu smluvním ujednáním v neprospěch spotřebitele. V daném případě byl tedy žalobce povinen poskytnout spotřebitelům veškeré informace o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, které plynou z občanského zákoníku, a zároveň nesměl znevýhodnit postavení spotřebitelů stanovením dalších podmínek nad rámec zákonné úpravy. Žalovaná v této souvislosti zcela správně odkázala na výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 60/2005-77, který, ač se zabýval odpovědností poskytovatele služeb, je s ohledem na § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele použitelný i na řešený případ. Nejvyšší správní soud ohledně informační povinnosti poskytovatele služeb uvedl, že *„informací o podmínkách, rozsahu a způsobu uplatnění reklamace jsou veškeré údaje, vyplývající z právních předpisů. Informací o podmínkách a způsobu uplatnění reklamace však není možné minit "reklamační řády" a podobné jednostranné právní úkony poskytovatelů služeb, pokud mají spotřebitele znevýhodňovat oproti zákonné úpravě, tak jako tomu bylo v případě reklamačního řádu stěžovatele. Podmínky a způsob uplatnění odpovědnosti prodávajícího za vady prodané věci jsou upraveny zákonem a v režimu spotřebitelských smluv se od nich nelze v neprospěch spotřebitele odchýlit“*.

S žalobcem lze sice souhlasit, že žádný zákon přesně nedefinuje rozsah, podmínky a způsob reklamace, to však s ohledem na výše řečené neznamená, že je žalobce oprávněn při jejich stanovení znevýhodnit postavení spotřebitele oproti zákonné úpravě. Dle § 625 věty první starého občanského zákoníku se *„práva z odpovědnosti za vady uplatňují u prodávajícího, u kterého věc byla koupena“*. Žádný zákon však nestanoví, jakým způsobem musí spotřebitel prokázat, že věc byla zakoupena u prodávajícího. V projednávaném případě žalobce ve svých obchodních podmínkách vymezil, že pro vyřízení reklamace musí spotřebitel předložit záruční list, doklad o zakoupení zboží a zakoupené zboží. Je přitom třeba souhlasit s žalovanou, že tímto postupem zhoršil postavení spotřebitelů a ztížil možnost uplatnění jejich práv, neboť taxativně vymezil, jakým způsobem mohou spotřebitelé prokázat,

že zboží zakoupili právě u žalobce; tato skutečnost pak mohla vést k tomu, že spotřebitelé byli odrazeni od uplatnění reklamace, pokud uvedené doklady neměli k dispozici. Je přitom zcela irrelevantní, že dle tvrzení žalobce s nepředložením vyjmenovaných dokladů nebylo automaticky spojeno zamítnutí reklamace. Vzhledem k tomu, že posuzovaný správní delikt patří mezi delikty ohrožovací, pro jeho spáchání je postačující, že zákonem chráněný zájem byl pouze ohrožen a škodlivý následek (tzn. reálné zamítnutí reklamace) nemusel nutně nastat.

Žalovaná se taktéž adekvátně vypořádala s odvolací námitkou ohledně konceptu průměrného spotřebitele. Průměrným spotřebitelem se dle bodu 18 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2005/29/ES ze dne 11. 5. 2005 rozumí spotřebitel, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, a to s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory. Žalobce v žalobě i odvolání uvádí, že spotřebitelé nakupují v jeho obchodě výhradně prostřednictvím internetu, a proto jsou jeho zákazníci „průměrně až nadprůměrně intelektuálně disponované osoby, které jsou si vědomy, jak situaci vadného výrobku řešit a zejména jsou schopny vést s účastníkem řízení náležitou komunikaci“. Dle soudu však ze samotného faktu, že žalobcovi zákazníci u žalobce nakupují výhradně prostřednictvím internetu, nelze v žádném případě dovozovat, že tito spotřebitelé budou obeznámeni se zákonnou úpravou a uplatňovat na jejím základě svá práva. Naopak lze zcela legitimně předpokládat, že průměrní spotřebitelé, včetně žalobcových zákazníků, jsou natolik pozorní, aby si obchodní podmínky přečetli a řídili se jimi. Z toho důvodu je nezbytné, aby žalobce spotřebitele řádně informoval o jejich právech z vadného plnění.

Dále se soud zabýval otázkou znění obchodních podmínek v bodu III čl. 11, podle nichž: „*Pokud je zjištěno mechanické poškození obalu výrobku, je kupující povinen vyhotovit záznam o poškození za přítomnosti dopravce. Odpovědnost za poškození v průběhu přepravy nese dopravce, jelikož veškeré zboží je pojištěno (...)*“. Ani v tomto případě nelze s žalobcem souhlasit v tom, že toto znění nepředstavuje důvod pro uložení sankce.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela správně uvedla, že citovaný čl. 11 obchodních podmínek je v rozporu s § 13 zákona o ochraně spotřebitele, neboť na spotřebitele při reklamaci poškození obalu klade požadavky nad zákonný rámec. Dále zdůraznila, že pokud kupující při dodání zboží zjistí, že je obal zásilky jakýmkoliv způsobem poškozen, může s dopravcem sepsat záznam o poškození zásilky, avšak prodávající není oprávněn tuto skutečnost po spotřebiteli požadovat. Dle soudu je pak zcela bezpředmětné tvrzení žalobce, že s předložením či nepředložením záznamu o poškození zásilky nespojuje žádné následky, neboť jak uvedeno výše, k naplnění příslušné skutkové podstaty je dostačující pouhé ohrožení zákonem chráněného zájmu; v daném případě žalobce informoval spotřebitele, že při poškození obalu výrobku je kupující *povinen* vyhotovit záznam o poškození za přítomnosti dopravce, čímž vyvolal mylný dojem, že v opačném případě jeho reklamace nebude vyřízena kladně.

Nelze přisvědčit žalobci ani v tom, že žalovaná údajně použila v napadeném rozhodnutí nový argument stran odpovědnosti dopravce za poškození zásilky, který jde nad rámec odůvodnění rozhodnutí prvního stupně. Na tomto místě je třeba odkázat na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který v prvním odstavci na str. 7 mj. uvedl: „*spotřebitel nevstupuje do žádného závazkového vztahu s dopravcem, kupujícímu tak ze zákona odpovídá prodávající za to, že zboží je ve shodě s kupní smlouvou, zejména že je bez vad, a to bez dalších neoprávněných požadavků, které jsou zde na spotřebitele kladeny. (...) Odpovědnost za poškození zboží v průběhu přepravy nese dopravce, ale pouze ve vztahu k účastníkovi*

řízení nikoliv ve vztahu ke spotřebiteli, kdy tato odpovědnost je stále na prodávajícím, jelikož dopravce se spotřebitelem nevstupuje do žádného smluvního vztahu“.

Žalovaná tedy v napadeném rozhodnutí reagovala na žalobcovy odvolací námitky a pouze zpřesnila odůvodnění, které bylo obsahem rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Neobstojí ani žalobcovo tvrzení, že text obchodních podmínek obsahuje pouhé konstatování o odpovědnosti dopravce za poškození zásilky, aniž by tím byla přesunuta odpovědnost ze žalobce na dopravce. Soud se zcela ztotožňuje se žalovanou, že smluvní vztah vzniká mezi kupujícím a prodávajícím, který rovněž odpovídá za případné vady obalu; dopravce odpovídá za poškození zboží během přepravy prodávajícímu, nikoliv spotřebiteli. Žalobce však zněním svých obchodních podmínek („odpovědnost za poškození v průběhu přepravy nese dopravce“) za odpovědného označil dopravce, a tím spotřebitele uvedl v omyl stran osoby, u níž může uplatnit odpovědnost za poškození obalu zásilky. Je přitom zcela irelevantní, zda žalobce ve skutečnosti tuto odpovědnost uznává, jak tvrdí v odvolání i žalobě.

Správní orgány nepochybily ani při stanovení výše pokuty; při jejím uložení se vypořádaly se všemi hledisky dle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele (závažnosti správního deliktu, způsobem jeho spáchání, následky a okolnostmi, za nichž byl spáchán) a výši pokuty náležitě odůvodnily. Přitom správně uvedly, že není podstatné, zda byl na základě závadného znění žalobcových obchodních podmínek určitý spotřebitel reálně poškozen, neboť se jedná o delikt ohrožovací, k jehož naplnění je postačující toliko ohrožení zákonem chráněného zájmu. Skutečnost, že prodávající ukládá spotřebiteli povinnost, jež nemá oporu v zákoně, je již sama o sobě ohrožující a v případě zjištění konkrétního poškozeného by šla tato skutečnost k tíži žalobce. Správní orgán I. stupně pak zcela po právu za polehčující okolnost označil fakt, že se jednalo o první porušení zákona o ochraně spotřebitele a žalobce projevil snahu o zjednání nápravy; tyto okolnosti pak adekvátně promítl do výše sankce.

Soud nepřistoupil ani k navrhovanému upuštění od uložení pokuty s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, podle něhož soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen pod podmínkou, že je správním orgánem uložena sankce *zjevně nepřiměřená*. Nejvyšší správní soud rovněž stanovil, že smyslem a účelem soudní moderace není hledání „ideální“ výše sankce místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se v zákonném rozmezí, *zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce*. Městský soud se domnívá, že tyto podmínky v řešeném případě nejsou dány; výši pokuty správní orgán stanovil při samé dolní hranici zákonné sazby (ve výši 15 000 Kč z možných 3 000 000 Kč) a její výši dostatečně zdůvodnil. Správní orgány tedy pokutu stanovily v přiměřené výši tak, aby splnila svůj nápravný i preventivní charakter.

Soud případ posoudil rovněž z hlediska požadavku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, dle kterého „*rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější*“. Žalobci byla uložena pokuta za správní delikt dle § 24 odst. 7 písm. i) zákona o ochraně spotřebitele, který v době jeho spáchání (ke dni 23. 7. 2013) umožňoval uložit pokutu do výše až 3 000 000 Kč ve smyslu § 24 odst. 10 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. S účinností od 1. 7. 2017 byla příslušná skutková podstata („*prodávající se dopustí správního deliktu tím, že neinformuje spotřebitele*

podle § 13“) přesunuta z § 24 odst. 7 písm. i) zákona o ochraně spotřebitele do § 24 odst. 7 písm. l) téhož zákona. V souvislosti se zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, zákon o ochraně spotřebitele již nehovoří o správním deliktu, nýbrž příslušné protiprávní jednání nazývá přestupkem; horní hranice pokuty, kterou lze za přestupek dle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele uložit, však zůstala nezměněna (viz § 24 odst. 14 písm. c) téhož zákona]. Soud proto ke změně právní úpravy nepřihlédl.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. 11. 2017

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: